

De grote zionistische opleving na 1948 bracht ook in de Maasstad de vanouds betrokken stellingen aan het wankelen en leidde eveneens tot een verschuiving van ideeën. Midden in dit soms pijnlijke proces stond Hausdorff. Met betrekking tot het grote strijdpunt van de 20ste eeuw of het wenselijk was in Palestina een eigen staat voor de Joden op te richten, nam Hausdorff aanvankelijk een afwijzend standpunt in. Als lid van de in 1912 opgerichte vereniging Agoedas Jisroël was hij van mening dat de vestiging van een Joodse staat moest wachten tot de komst van de Messias en dat de zionistische staat daarom niet beschouwd mocht worden als de werkelijke Joodse staat van de toekomst. De Agoeda bestond uit aanhangers van een onafhankelijke orthodoxie, die vonden dat het niet uitmaakte waar een Jood in de wereld woonde, als hij maar leefde en werkte volgens de Thora⁶). Voor de oorlog verzette de Agoeda zich tegen het nationale streven van de Zionisten en eiste dat het Jodendom zich zou richten op Thora en Traditie. Men zocht naar oplossingen voor de problemen van het Joodse volk in de geest van de Thora. De uitspraken daarvan werden als bindend beschouwd voor het gedrag van elke individuele Jood en voor elke Joodse gemeenschap.

De Agoeda streefde internationaal naar een organisatorisch verband tussen Joden in Oost- en West-Europa en naar bevordering van de Joodse opvoeding en van de Thorastudie in die landen. Zionisten gingen en gaan er vanuit dat een minderheid zich moet neerleggen bij meerderheidsbesluiten. Dit was voor Agoedisten onaanvaardbaar, zeker in die gevallen waarin de meerderheid voorstellen wilde doorvoeren die tegen de Thora indruisten.

Een derde stroming was die van de Mizrachisten die, hoewel traditioneel orthodox, toch ook de stichting van een Joods nationale staat in Eretz Jisraël nastreefden. Aanhangers van deze richting waren de opperrabbijnen A.B.N. Davids en L. Vorst. Hausdorff kante zich vóór de oorlog behalve tegen het Zionisme ook tegen de mizrachistische opvattingen. De tegenstelling tussen Mizrachisme en Zionisme is naderhand sterk verminderd en ook het Agoedisme is andere accenten gaan leggen. Dit door de uitzonderlijke feiten dat in 1948 de staat Israël kon worden uitgeroepen, dat deze staat zich ondanks oorlogen tegen de nabuurlanden wist te handhaven en dat ook veel orthodoxe Joden er hun nieuwe vaderland vonden. Gingen bij de anti-Zionisten de scherpe kantjes er wat af, anderzijds kwamen niet-godsdienstige Joden door identificatie met de staat Israël en zijn geschiedenis positiever te staan te-